

ρίχτηκε στὸ Βέλγιο καὶ ξανασφρύγηκε σὲ λίγες μέρες καὶ ἐδῶ στὸ Μουλέν—Ρού, γελοιοποίησε τὸ ρόλο τῆς Πανίκας, χορεύοντας σὲ καφὲ—σκυτάλη τὸν τρελλὸ καὶ χγριοχόρὸ τῆς χρήσης τῆς ζωῆς.

Παρίη, Φλεβάρης τοῦ 1907.

ΚΩΣΤΑΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΗΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΡΕΝ

«Έχετε ἀκουστὰ πῶς ὁ ἀρκουδίζορης
μαθαίνει τὴν ἀρκούδα νὰ γορεύει;

Σ' ἓντα ταψὶ μεγάλο τένε βάζει
δηῶγες ἀνάψει πρὶν φυτὲ ἀπὸ κάπου.

Τότε τὴ βάρβαρη του λύρα ἀρπάζει
καὶ τῆς παιζει τὸ τραγούδι «Χέρευε μωρή καὶ γλέντα»

Τὸ φυτὲ τετράποδο ἀπὸ τὸν πόνο
δὲν κρατιέται, καὶ ἀναγκαστικὰ χορεύει.

Κ' ἕστερα τὸν ἥχο αὐτὸ σὰν ἀγρικάκι
τὸ δαιμόνιο τοῦ γοροῦ λέει καὶ τὴν πάντα.

Κ' ἔμένα στὸ ταψὶ μ' ἔγουνε βίδει
«Ἐπαιὲ ή Δύρι! κ' ἡ φωτὶ είτεν δυνατή.

Απὸ τὸ ἴδιο τὸ σκρή μου ἔβγαινεν φλέγει,
καὶ ἡ φυγὴ μου δὲν τὸ ἔγκοση ποτέ.

Τώρα πὲ, κάθε φορὰ ποὺ τὸ θυμοῦμαι
θυρρῶ πῶς στὸ ταψὶ καὶ πήλε βρίσκουμε.

Ξανανιώθω βελονίες κάτου ἀπὸ τὰ νύγια
καὶ χορεύω, μὲ τῶν στίγμων μου τὰ πόδια.

N. B. Π

N. KONEMENOΣ

Απὸ τὴν Κορφιάτικη, «Βρυγμερίδα τῶν Ελδήσεων», ποὺ κάπιες φίλος μᾶς τὴν ἑστείλε, μαθαίνουμε μὲ λύπη βαθιὰ πῶς πέθανε ὁ Κονεμένος. Αὐτὸ μονάχα σύτε πότε πεθάνε, σύτε ἀπὸ τί, μᾶς πληροφορεῖ ἡ Κορφιάτικη φημερίδα.

Δυστυχῶς ἡ θλιβερὴ εἰδῆση μᾶς ἔρχεται ἀργά, δταν τὸ φύλλο είναι τελιωμένο πιὰ, κ' ἔτοι σύτε καιρὸ σύτε τόπο ἔχουμε νὰ γράψουμε περισσότερα. Σ' ἄλλο φύλλο δύμως τοῦ «Νουμᾶ» θὰ μιλήσουμε πλατύτερα γιὰ τὸν Κονεμένο, γιατὶ ὁ Κορφιάτης λάγιος ἔχει ἀγωνιστεῖ καὶ αὐτὸς γερὰ γιὰ τὴν Ἰδέα μὲ τὶς δυὸ μελέτες ποὺ τύπωσε στὰ 1873 καὶ στὰ 1875 γιὰ τὴ «γλώσσα μας».

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ιηρέπει νὰ χρωστάμε δλ' οἱ Ρωμιοὶ γάρες καὶ γάρες στὴν «Ακρόπολη» γιατὶ τύπωσε τὴν περασμένη Πέμπτη ἀλάκαιρο τὸν μερόλογο τοῦ Παπαχριζοπούλου γιὰ τὸ Γλωσσικὸ ζήτημα,

— Γλέντι τρικούβερτο, ποὺ δὲν ξέρεις κανεὶς μὲ τὶ νὰ πρωτογελάσει. Οἱ ἀνοησίες, οἱ φευτίες κ' οἱ δημοκοπισμοὶ δίνουν καὶ παίρνουν. Στὸ φύλλο τῆς ἀλλῆς Κυριακῆς μπορεῖ νὰ πάρουμε μερικὰ κομάτια, ἵν καὶ ταῦτα ἀλάκαιρος δὲ λόγος του νὰ τυπωθεῖ καὶ στὸ «Νουμᾶ», στὴ στήλη τοῦ Βαρβαροπάζαρου.

— Εἴριες λυσασμένα τὴ Δημοτικὴ γλώσσα, καὶ ὅμως δὲ ὕδιος γωρίς νὰν τὸ καταλαβαίνει συφώνησε μαζὶ μας, δημολογώντας τὴν ἀλήθεια.

— «Ο Γερμανὸς, εἶπε, μεταχειρίζεται κ' ἐν τῷ οἴκῳ τοὺς αὐτοὺς τύπους τῶν λέξεων, οὓς εύρισκει καὶ ἐν τῷ σχολείῳ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ λέγει : Der Tisch, des Tisches (ἡ τράπεζα τῆς τραπέζης), τὸ αὐτὸ κ' ἐν τῷ σχολείῳ. Ο 'Βλληνός τις ἐν τῷ οἴκῳ λέγει τὸ τραπέζι, τοῦ τραπέζιοῦ, πρέπει δὲ νὰ μάθῃ ἐν τῷ σχολείῳ διὰ τοῦτο είναι ὑποκο-

ριστικὸν τοῦ τράπεζα («Ακρόπολη», 1 τοῦ Μάρτη, σελ. 4, στήλ. 2, ἀράδ. 31—41).

— Μὲ Παπαχριζοπούλους εἰν' αὐτό! Λεύτερος λοιπὸν είναι νὰ λέσι δὲ, τι θέλει,

— Κι ὁ κ. Νέγρης εἶπε τὸ λογάρι του «Δὲν πρέπει, εἶπε, νχριεθῶσι ἀπὸ τοὺς μαθητὰς εἰ διθαλμοὶ τῆς τελειοποίηστῶν τῶν».

— Είρεται ποιοὶ είναι εἰ διθαλμοὶ; Τὰ διδαχτικὰ βιβλία ποὺ στρεβώσανε τόσες γεννιὲς ίσχυμε σήμερα.

— Ο κ. Αποστολόπουλος, δὲ ἀκόστης, είναι μεγάλος κοματάρχης στὴν Κόρινθο. Νί λοιπὸ γιατὶ κι δὲ βουλευτὴς κ. Πετρίδης πολέμησε τὸ νομοσκέδιο γιὰ τὰ διδαχτικὰ βιβλία, Μου δίνεις καὶ σοῦ δίνω. «Π σειρά τοῦ ρευστηριοῦ παντοῦ.

— Λέβαμε ἀπὸ τὸν πρότανη κ. Πολίτη τὸ λόγο του γιὰ «τὸ Εθνικὸν ἔπος τῶν νεωτέρων «Ελλήνων» καὶ ἀργότερα, θετερ' ἀπὸ δύο φύλλα, θὲ δημοσιεύσουμε μεγάλο ἀρθρό πάνου σ' αὐτό.

— «Ο καθηγητὴς Φραντίτος στὸ Αστέκειο πολέμησε . . . τὰ ἐκπαιδευτικὰ νομοσκέδια, λέγοντας στὰ κορίτσια πῶς εἶχε ἔτοιμη σπουδὴν Γραμματικὴ τῆς Ἀττικῆς γλώσσας, τῆς γλώσσας μας δηλ. (π. λόγος!), μὲ τώρα, που θὰ φησιτεῖ δὲ κινενόριον νόμος, θέναγκαστεῖ νὰ μὴν τὴν τυπωσία. Κ' ἔτοι τὰ κορίτσια θὲ ζημιώθησε σημαντικά.

— Τὸ τελευταῖο δὲν τὸ λέμε μεῖς, τὸ λέσι δὲ ἴδιος δ. κ. Φαρκντάτος.

— Βρίσκεται στὸ γραφεῖο μας καὶ πουλιέται δύο δραχμὲς γιὰ τοὺς συντρομπάδες τοῦ «Νουμᾶ», κι δὲ πρεῖς που πουλιέται στὰ βιβλιοπωλεῖα, τοῦ «Ιέχ τὸ βιβλίο : «Μαρτύρων καὶ ήρώων αἷμα . . . »

— «Εἰς τὸν Περικλῆ Γιαννόπουλο καὶ εἰς τὸν Δ. Αναστασόπουλο προστίθεται τώρα κ' ἔντας τρίτος ἀπότολος τοῦ «Εθνους, δ. Ιθας», γράφει η «Ακρόπολη» τῆς Παρασκευῆς.

— Κατίντησε πιὰ ἀλλητικὰ πληγὴ αὐτὸς δ. «Ανοητόπουλος, ποὺ τέ κάνει νὰ δουλέψει λόγο γενικώτερο, ἀφοῦ θὲ σοῦ τοὺς φιρτώσεις ἀμέσως ἡ «Ακρόπολη» στὴ ρίγη. Κακὸ αὐτὸ, μεγάλο κακό.

Ο ΙΑΙΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

Απ' τὴν σκέψην μου, χαδέφτρα
σὰν περνᾶς,
Θεούσωνταν σὲ βλέπω
νὰ γυρνᾶς.

Μὲ τὸ γέλοιο στὰ κειλάκια
δὲ μιᾶς,
μόνο μὲ γλυκοκαδέβεις
καὶ γελᾶς.

Κι' δταν ξέμακρα πηγαίνεις
δὲν ἀργῶ
νὰ δὲ φέρω στὴ ματιά μου
γλυπτοῦ.

Νὰ μου ψάλλεις τὴν ψιχὴν μου
νὰ χαρᾶ,
δὲ νὰ μ' ἔχεις μὲς στὴν κούνια
δὲ μωρό.

Γαλανίζει τὸ κορμί μου
τέ χαρά!
δὲν τὰ διάφανα τοῦ πόντου
τὰ νερά.

Μὲ βυθίζεις μὲς στὸν ύπνο
δὲν ξεχνῶ.

Ναὶ . . . σὲ βλέπω στ' δινειρό μου

δὲν ἀγνό,

Ποὺ μὲ βάζεις στὴ θερμὴ σου
δγκαλιά,
σὰν δέρτερο πουλάκι
σὲ φωλιά.

Κι' δπτ' τὸ στόμα σου δὲν παίρνω
τὰ φιλά,
καὶ χαδέβω τὰ σγυρά σου
τὰ μαλλιά.

Μὲς τὰ λούλεψκα σου στήθια
σὰ γυρνῶ,
ώχ! . . . ἀκούω τῆς καρδιᾶς σου
τὸν παλμό.

Ξαφνικά μέσα στὸν ύπνο
σὰν ξυπνῶ,
δὲν ψέφτικα τὰ βλέπω
καὶ . . . θρηνῶ.

Πόλη

ΘΑΝΑΣΗΣ Ι. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ε. Τὴ «Σκλέρωνο τοῦ «Ερμονα θὲν τὴν ἀρχινή-
σουμε ἀπὸ τὸ φύλλο τῆς ἀλλῆς Κυριακῆς —κ. Ο. Ν. στὴν
Πέλη. Λέβαμε ἀπὸ τὸν κ. Α. Μ. φρ. γρ. 26 γιὰ τὴ συν-
τροφὴ τας καὶ σ' εύχριστούμε—κ. Γ. Φ. στὴν Τιρλίδη
Θὲ στὸ ἀπεντήσουμε. «Εναὶ κομίζει ἀπὸ τὸ γράμμα, θὲν
τὸ τυπωσόμενο στ' ἄλλο φύλλο, μὲ μὲ τὴ συντροφίσμενη ὄρ-
θογραφία τοῦ «Νουμᾶ». Πικτὸ νὰ ξαφνιάσουμε τὸν κόσμον
δίχις λόγο κάθε τέσσα ;—κ. Γ. Ηερ. Σπέτσες. Λέβαμε τὰ
ποιήματα. «Ο Β. μᾶς εἶπε θὲ σοῦ στείλει τὴ ματέραρχὴ
του.—κ. Ν. Χαντ., στὸν Πειραιά. Τὸ λέβαμε καὶ σ' εύ-
χριστούμε.—κ. Ν. Ζαχ., στὴ Λέντρα. Πᾶς σοῦ κατέβηκε
ὅτι τὸ πετάχεις στὸ καλύπτον ; Θὲ τυπωθεῖς
ἀλλα. Τ. Τσ. στὴν Πέλλα. Λέβαμε μὲ τὸν κ. Θ. την
συντροφὴν τας τοῦ 1907.

ΚΕΡΔΟΣ 352.245 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναὶ! 352.245 δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε
τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομετίου κ. Ιω. Φωτίου
εἰς τοὺς πελάτες του. Ήτοι εἰς τὸν ἀγοραστῶν λα-
χανοφόρων δραχμοῖς τρισκολιγίων ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερ-
δίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν
ἀριθμὸν 352.245 δραχμῶν.

Ο κ. Ιω. Φωτίου θέλει ν' ἔγαδιθάση τὸ πα-
σὸν τοῦδε εἰς 1.000.000 δραχμ. καὶ καλεῖ,
τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσσων τοικύτην νὰ προσέλθωσιν
εἰς τὸ τυχηρὸν γραφεῖον του, δην ποιτος τὸ διηπο-
ρωθῆ μετ' ἀμοιβῆς ὀμοιηγίας τις καὶ σ' χαρὲ νὰ είναι:
η πρώτη μὲ τὰς 70.000, χρυσὰς δραχμὰς τὴν
19 Μαρτίου ἐ. ἔ. δτα γεννήσεται ἡ κλήρωσις.

Ωσαύτως ἀσφαλίζονται καὶ λαχειοφόροι δραστη-
γίαι τῆς αὐτῆς Εθνικῆς Τραπέζης διὰ τὴν αὐτὴν
εἰς τὸ δρόπιον κλήρωσιν τῆς 19 Μαρτίου 1907 ἢντι
μεῖς δρουχιμῆς ἐπαστη.

ΣΤΟΥ Υ «ΝΟΥΜΑ»

τὸ γραφεῖο καὶ στὸ φύλλοπολεῖο τοῦ Σηκίου, έδος Στε-
ΐου, ἀντίκρι στὴ Βουλή, πουλισθεῖται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ
εὖ καὶ 1,25 φ